

Crucea veche și cea nouă

Luni, 7 martie 2005

Gili Cârstea

Cu mult timp în urmă, un cercetător al crucii, deși nu cunoștea solia îngerului al treilea și lumina pe care o aruncă ea asupra perversiilor moderne din creștinism, a reușit să perceapă înlocuirea subtilă a crucii lui Hristos cu crucea lui Tamuz, care a devenit religia modernă a lumii secolului 21 și riscă să paralizeze definitiv misiunea bisericii rămășiței:

“Neanunțată și prea puțin detectată, în cercurile evanghelice populare s-a strecurat o nouă cruce. Seamănă cu vechea cruce, dar este diferită. Asemănările sunt superficiale; deosebirile sunt fundamentale.

Din această cruce nouă a izvorât o nouă filozofie a vieții creștine, iar aceasta a produs o nouă tehnică de evanghelizare – un nou tip de servicii divine și un nou tip de predicare. Noul evanghelism folosește același limbaj ca și cel vechi, dar conținutul lui nu mai este același, iar accentele sunt altele.

Crucea veche nu avea alianțe cu lumea. Pentru inima firească și mândră a lui Adam ea însemna sfârșitul călătoriei. Ea producea efectul sentinței impusă de legea de pe Sinai. Crucea nouă nu este opusă rasei umane; din contră, este un prieten amabil și, înțelească corect, ea este izvorul pentru un ocean de distracție și plăcere inocentă. Ea îi permite lui Adam să trăiască fără deranj. Motivația vieții lui rămâne neschimbată; el trăiește tot pentru propria lui plăcere, numai că acum se desfată cântând coruri și privind filme religioase în loc de a cânta cântece sălbatice și a bea vodcă. Accentul este tot pe plăcere, deși distracția este acum la un nivel mai înalt, moral, dacă nu intelectual.

Noua cruce încurajează o abordare nouă și complet diferită a lucrării misionare. Evanghelistul nu cere lepădarea vieții celei vechi înainte ca cea nouă să poată fi primită. El nu predică contraste, ci similitudini. El caută să atingă coarda interesului public, arătând că noua credință nu are pretenții neplăcute; din contră, ea oferă tot ceea ce oferă lumea, doar la un nivel mai ridicat. Exact lucrurile după care aleargă o lume înnebunită de păcat sunt prezentate cu iscusință a fi exact lucrurile pe care le oferă evanghelia, doar că produsul religios este de o calitate mai bună.

Noua cruce nu îl sfâșie pe păcătos, ea doar îl redirecționează. Ea îl călăuzește spre un mod de viață mai curat și mai satisfăcător, salvându-i respectul de sine. Tipului declarativ ea îi spune: "Vino și exprimă-te de partea lui Hristos." Egoistului îi spune: "Vino și laudă-te în Domnul." Căutătorului de distracții și emoții îi spune: "Vino și bucură-te de satisfacțiile părtășiei creștine." Solia este împinsă în direcția curentului la modă pentru a putea fi acceptată de public.

Filozofia din spatele acestui gen de evanghelie poate fi sinceră, dar sinceritatea nu o poate salva de a fi falsă. Este falsă deoarece este oarbă. Ea pierde complet sensul crucii.

Crucea veche este simbolul morții. Ea reprezintă sfârșitul abrupt, violent, al ființei umane. Omul din timpul Romei care își lua crucea și pornea pe drumul ei spusese deja la revedere prietenilor lui. El nu se mai întorcea acasă. Pleca pe un drum fără întoarcere. Crucea nu cunoștea compromisuri, nu modifica nimic, nu excludea nimic; ea omora complet și pentru totdeauna. Ea nu încerca să păstreze relații bune cu victima. Ea lovea cu forță și cruzime, iar când își termina treaba, omul nu mai era.

Rasa lui Adam este sub sentința de moarte. Nu există înțelegere sau evadare. Dumnezeu nu poate accepta roadele păcatului, oricât de inocente sau frumoase ar părea ele în ochii omului. Dumnezeu salvează individul lichidându-l și apoi înviindu-l la o viață nouă.

Evanghelia care trasează paralele între căile lui Dumnezeu și căile oamenilor este falsă conform Bibliei și crudă pentru sufletele ascultătorilor. Credința lui Hristos nu merge paralel cu lumea, ci o intersectează. Venind la Hristos, noi nu aducem vechea viață la un nivel mai înalt, ci o lăsăm la cruce. Bobul de grâu trebuie să cadă în pământ și să moară.

Noi, cei care predicăm evanghelia, nu trebuie să ne privim ca fiind agenți de relații publice trimiși să aducă înțelegere între Hristos și lume. Nu trebuie să ne imaginăm însărcinați să-L facem pe Hristos acceptabil lumii de afaceri, presei, sportului sau educației moderne. Noi nu suntem diplomați, ci profeți, iar mesajul nostru nu este un compromis, ci un ultimatum.

Să predicăm vechea cruce, și vom avea vechea putere" (fragmente, W.A.Tozer – The Old Cross and the New).